

Lauantai 6.7.2013
Lähetysseurat 15:30
Pia Ruotsala

Arvoisat matkustajat, tervetuloa laivaan!

Miltä tuntuisi merimatka Helsingin ja Tallinnan välillä? Monille meistä se tuo mieleen hyvän ruoan, juoman ja tax free -myymälän. Virolaisille laivalla on toisenlainen merkitys ja siihen liittyy ristiriita. Kun veljeskansamme vielä eli kommunismin ikeen alla ja Stalinin perkeleen vallassa, heidän toivonsa oli valkoinen laiva. Laiva, joka kuljettaisi heidät vapauteen. Nykyisin laivaan sisältyy ristiriitaisia ajatuksia, sillä toisaalta se on pelastusrengas taloudellisesta epävarmuudesta ja samaan aikaan perheen rikkoja.

Kommunismin jälkeisen talouskasvun rinnalla suurin osa virolaisista on pudonnut köyhyyden kuiluun eikä tule toimeen 300 euron kuukausipalkalla, vaan joutuu joko hankkimaan useita työpaikkoja Virosta tai astumaan laivaan, joka tuo kyllä taloudellisen vapauden, mutta orjuuttaa ihmisen.

Sunnuntai-iltaisain Tallinnan satama täyttyy naisista ja itkevistä lapsista, jotka takertuvat isän hihaan toivoen, että isä voisi jäädä heidän arkeensa ja tuoda turvaa kovassa, materialistisiin arvoihin nojaavassa yhteiskunnassa. Mutta virolaisia ei jää kotiin, sillä hänen on pakko mennä. Aivan kuten virolaisisän oma isäkin lähti. Kun ennen isät kyyditettiin Siperiaan, voidaan sanoa, että nykyään virolaisisät kyyditetään Suomeen. Ja satamaan jää lapsi, joka saa kyllä vatsansa täyteen isän ulkomaan tienestillä, mutta jotain olennaista puuttuu. Aivan kuten suurimman osan virolaisista elämästä puuttuu Jumala.

Mutta sydän on tyhjä kaipauksesta ja ikävästä. Isän ikävä elää syvällä jokaisessa ihmisessä. Persoonamme kehittyy suhteessa isään ja ilman sisäistä turvallisuuden tunnetta seilaamme elämän merellä kuin haaksirikkoutuneet laivat.

Työssäni Viron kirkon perhetyön koordinaattorina kohtaan koko Viron todellisuuden. Raskaan työn keskellä muistan kiitollisuudella lapsuuttani, jossa sain kasvaa virrenveisuuseen pienestä pitäen ja toisaalta opiskeluaikaa Raudaskylällä, missä körttiyhteisö kasvatti kovapäistä alaspäin. Sellaista vahvaa pohjaa ei virolaisilla ole. Myös Viron kirkko seisoo vastatulessa. Kapitalismin ja taikauskon kyllästävä kansa suhtautuu kirkkoon ja uskoon hyvin ennakkoluuloisesti. Luterilaisten 10 prosentti vähemmistö on ahtaalla eivätkä kaikki seurakunnat pysty maksamaan papilleen palkkaa joka kuukausi. Mutta Viron kirkko jaksaa jatkaa työtä, sillä heille on annettu toivo. Tuon toivon kantajina ovat toimineet myös suomalaiset, jotka ovat jaksaneet vuosia rakentaa Talun leirikeskusta, joka voi toimia virolaisille lapsille ja nuorille turvapaikkana. Nyt urakka on loppusuoralla ja lokakuussa Talun päärakennus siunataan käyttöön. Talu voi olla monelle portti kirkon yhteyteen ja hengähdyspaikka. Ainakin 10-vuotias alkoholistiperheen lapsi koki näin halatessaan minua Talussa leirin lopuksi.

Itse uskon, että meille annetun Sanan on tultava lihaksi, evankeliumin on muututtava toivoksi, joka kulkee ihmiseltä ihmiselle. Rinnalle asettuminen tarkoittaa suostumista toisen ihmisen hätään ja vaivaan. Minulle se tarkoittaa vaiennetun kansan äänen esillenostamista. Virolaisten isättömyyden ketju voidaan katkaista. Köyhyyttä edistäviä ja perheitä rikkovia yhteiskunnallisia rakenteita

voidaan muuttaa kaikkialla maailmassa. Jokaisella lapsella on oikeus isään. Jokaisella ihmisellä on oikeus kokea rakkautta.

Lähetystyö on arkityötä ja siihen tarvitaan meitä kaikkia, pitää olla hereillä. Tämän opin Tallinnassa. Parin vuoden ajan, aina iltaisin kirkolta lähtiessäni, istui portailla odottamassa koditon mies. Joka kerta pysähdyin häntä kuuntelemaan. Kuukausi sitten Andrus tuli kertomaan, että on päässyt hoitolaitokseen. Hänen silmänsä loistivat ja hän kiitti, sillä lyhyissä kohtaamisissamme hän oli saanut osakseen ihmisarvoista kohtelua, mikä oli antanut toivoa paremmasta.

Sanoilla ja nyrkeilläkin lyödyt virolaiset ovat väsyneitä ja tarvitsevat ystävyttämme, joka ei mestaroi tai tuomitse, vaan kohtaa tasaveroisesti. "Tätä ystävyttä ja sisarusrakkautta sain todistaa myös toukokuussa, kun Herättäjän päätoimikunta ja työntekijät vierailivat Virossa. Yhteiset hernhutilaiset juuret yhdistävät ja lyhytkin tapaaminen herättää virolaisissa toivon; te ette ole meitä unohtaneet, te kuljitte kanssamme koko rakennusurakan.

Herännäisyyttä ja lähetystyötä kuvaakin mielestäni hyvin ystävämielisyys ja joukkoon rakastaminen, joista nousevat mieleen Siionin virren 183 sanat: *"Suo Jeesus hellä mieli ja ystäväisi kieli, Alati ollaksemme lohduksi toisillemme."* Lähetysmatkoilla lohdutetaan ikävöiviä, sairastetaan ja suostutaan ihmisen osaan.

Lopulta meidän ihmisyytemme mitta on siinä, miten olemme kohdanneet apua tarvitsevan, lohdutusta kaipaavan lähimmäisen. Ja kun oma luontomme estää meitä tekemästä hyvää ja joskus maailman murheet tuntuvat liian suurilta, silloin saamme nostaa katsemme Kristukseen. Hän antoi lähetyskäskyssä sanansa: *"Minä olen teidän kanssanne kaikki päivät maailman loppuun asti."* Kristus antaa armonsa ajallaan ja siihen toivoon saamme jättää itsemme, perheväkemme sekä kaukaiset lähimmäisemme.